Tajemní zachránci

Nebeský jednorožec

Paula Harrisonová

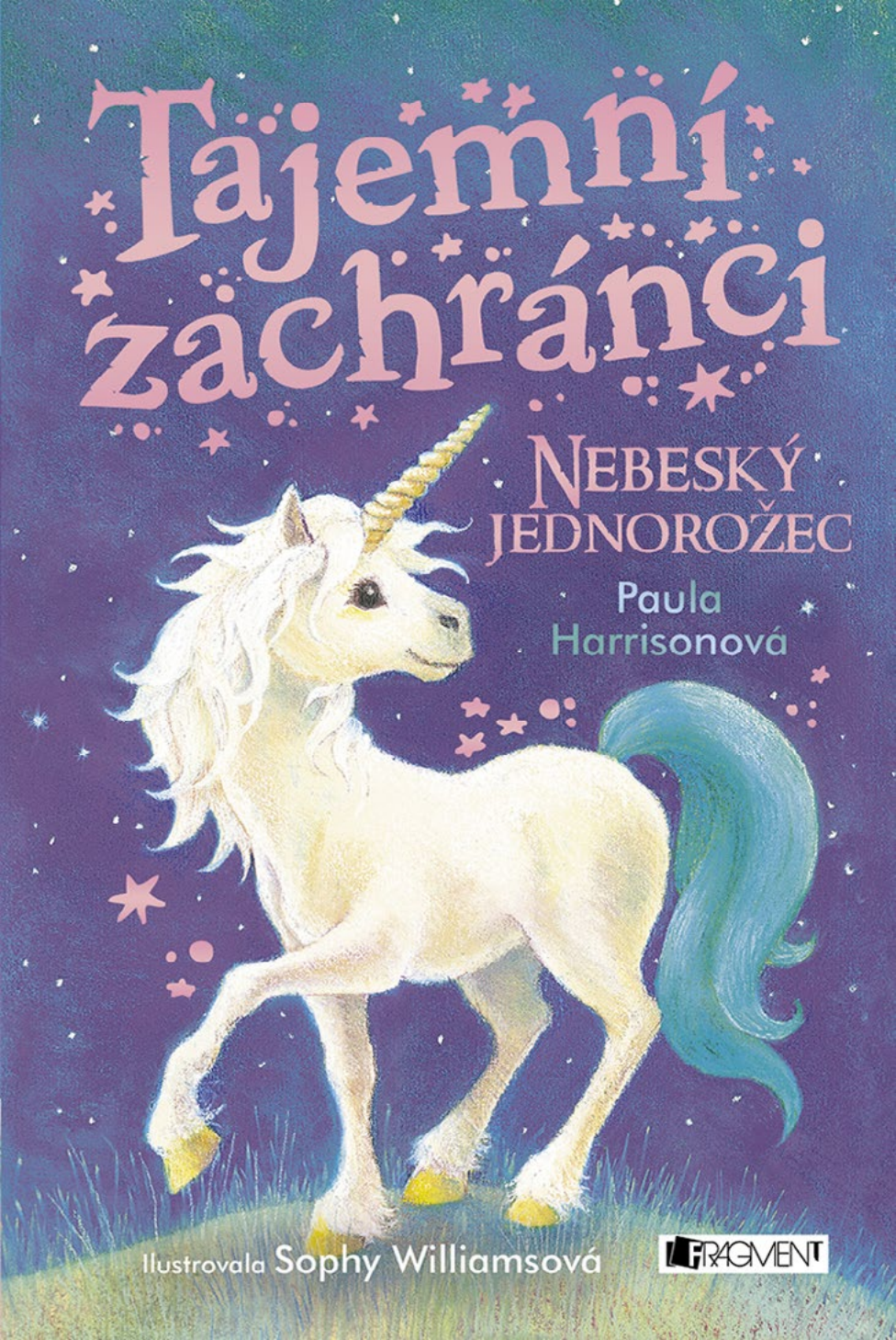

Ilustrovala Sophy Williamsová

FRAGMENT

Tajemní zachránci – Nebeský jednorožec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Paula Harrisonová
Tajemní zachránci – Nebeský jednorožec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tajemní zachránci

Nebeský jednorožec

Paula Harrisonová

FRAGMENT

Pro Imme J-T

Kapitola první

Sněhobílé hříbě

Mája se naklonila přes bok člunu a nechala prsty klouzat studenou vodou. Bylo krásné plout po hladině, když ji větřík lechtal na tvářích a čechral jí dlouhé černé vlasy. Ráda pozorovala, jak se kachny koupou a králíci skotačí na písečném břehu. Řeka se táhla přes celou Smaragdovou pláň a Mája viděla spoustu zvířat.

Občas, když měla opravdu velké štěstí, zahlédla také kouzelné tvory. V království Arramie žilo mnoho kouzelných zvířat,

například obrovští orli se zlatým peřím, hvězdní vlci, kteří zpívali, a dokonce i nebeští jednorožci.

Vodní hladina se třpytila ve slunečním světle a na obloze bez jediného mráčku visely dvě planety, jedna zelená a druhá fialová.

Mája se vyklonila ještě o něco víc a pozorovala šest člunů, které za nimi pluly po řece.

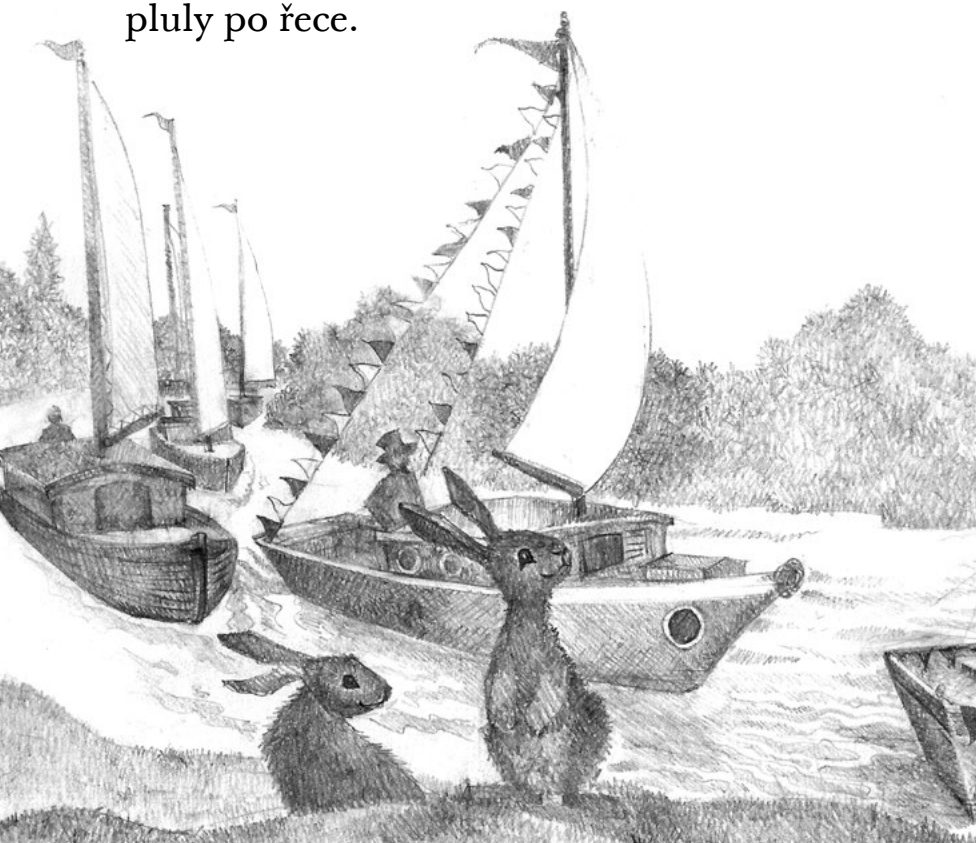

Všechny měly bílou plachtu a kajutu
natřenou zářivě červenou, modrou
a zelenou barvou. Mája a její rodina byli
součástí Kočovné umělecké společnosti
pana Iniga. Plavili se sem a tam po jezerech
a řekách Arramie a zastavili v každém
městě, aby předvedli své vystoupení.
Právě teď byli na cestě do Blyfordu, který
ležel na břehu Mlžného jezera.
Mája se v duchu usmála.
Už se nemohla dočkat
dalšího představení.

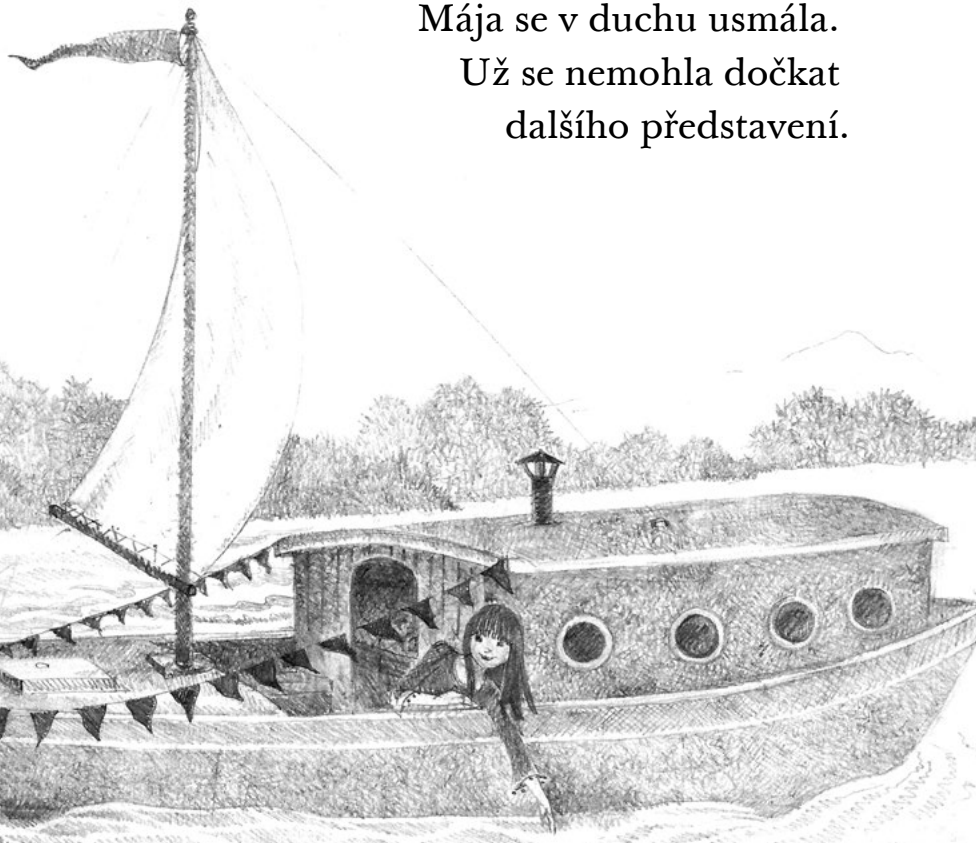

V tyrkysových šatech, které měla právě na sobě, bude předvádět nový tanec. Nacvičovala ho několik týdnů.

„Májo, nevykláněj se příliš," varovala ji maminka. „Přece nechceš v těch hezkých šatech spadnout do vody!"

Mája se trochu napřímila a uhladila si sklady na tyrkysových šatech. Byly z hedvábné látky, která se na slunci blýskala. „Už jsme u Mlžného jezera?"

„Za chvilku tam budeme," odpověděla maminka. „Brzy se začneme poohlížet po nějakém místě k utáboření."

Tatínek vyšel z kajuty a uchopil hlavní lano, aby skasal plachtu. Potom si došel pro stříbrnou trubku a dlouze zatroubil. Májini bratři-trojčata na sousedním člunu také stáhli plachtu a každý z nich zatroubil na svou stříbrnou trubku. Tímhle způsobem si předávali vzkazy v konvoji plavidel. Brzy byly všechny plachty skasané a čluny lehce zpomalily.

„Tamhle je Mlžné jezero – hned za mostem.“ Tatínek ukázal na dřevěný most o kousek níž po proudu. Za ním se rozkládala obrovská, pableskující vodní plocha.

„Vidím ho!“ Mája půvabně poskočila a zvedla paže nad hlavu, jako by to byla křídla. Potom se zatočila dokola. Byly to pohyby z jejího nového tance.

„Májo!“ Maminka se rozesmála. „Vždyť víš, že na palubě se netančí. Není tu dost místa!“

„Promiň, zapomněla jsem.“ Mája se zastavila v půlce otočky.

Člun obeplul říční zákrut a na obzoru se objevil impozantní kopec. Na jeho vrcholku stála světlá silueta, při jejímž spatření Mája zatajila dech.

Byl to nebeský jednorožec.

Zatímco se Mája dívala, přes hřeben kopce klusali další jednorožci a bělostné hřívy jim vlály ve větru. Díky bílé srsti,

zlatému rohu a zářivě zbarvenému ocasu jí připadali jako ta nejkrásnější stvoření v celém království.

Mája už nebeské jednorožce viděla, ale nikdy ne tolik pohromadě. Muselo jich být přinejmenším dvacet! Nejvyšší jednorožec pozvedl hlavu a zlatý roh se mu zablýskl na slunci. Mája slyšela vyprávět historky, že jednorožci umějí cválat ve vzduchu a pádit přímo skrz mraky, ještě nikdy to však neviděla na vlastní oči. Dychtivě je sledovala, jenže se zdálo, že kouzelná zvířata nemají v úmyslu kopec opustit.

„Jsou úžasní, co?“ prohodil tatínek. „Jo, nevíš, kam jsem dal záložní úvazové lano?“

„Kéž by se vznesli do vzduchu,“ povzdychla si Mája. „Kdybych uměla cválat po obloze, nedělala bych nic jiného.“

„Třeba je s nimi hříbě,“ poznamenala maminka. „Pak jednorožci zůstávají na zemi, protože ti malí se naučí létat teprve

časem. Ale teď musím jít pomoct tatínkovi hledat lano.“ Po těch slovech odešla.

Nebeští jednorožci pomalu sešli z kopce k řece a zastavili se nedaleko Májina člunu. Najednou vyběhlo ze stáda hříbátko a spokojeně švihalo tyrkysovým ocasem. Potom sklonilo hlavu a napilo se z řeky. Mája byla tak nadšená, že skoro nemohla

dýchat. V životě ještě neviděla hříbě jednorožce. Mělo štíhlé nohy a jeho hebká srst byla tak bílá, až skoro zářila. Zvedlo hlavu a velkýma, tmavýma očima se na ni podívalo.

„Ahoj, já jsem Mája," pronesla tiše.

Hříbě pokývalo hlavou a pohodilo svou bělostnou hřívou, skoro jako by opětovalo její pozdrav.

Vtom se na kopci objevil jezdec na koni. Mája okamžitě poznala, že je to rytíř, protože měl na sobě brnění. Jakmile spatřil jednorožce, zakřičel na dva strážné, kteří cválali za ním.

Potom vytasil meč a rozjel se ke stádu. „Stůjte, bestie!“ zahulákal. „Stůjte ve jménu královny.“

Jednorožčí hříbě sebou vyděšeně škublo a roztřásl se mu ocásek.

Mája se v panice otočila k rodičům, ale oba byli v kajutě.

Nebeští jednorožci uháněli po říčním břehu, vyděšení rozzuřeným křikem muže v brnění.

Rytíř je pronásledoval a pobízel koně, aby běžel rychleji. Stádo přešlo do trysku. Jednorožci se řítili po břehu a pak pádili přes dřevěný most, který se klenul přes řeku. Dunění jejich kopyt připomínalo hromobití.

Rytíř stále kopal koně do slabin, aby zrychlil, ale nestačil jim. „Jak se opovažujete!“ vykřikl. „Okamžitě se vraťte! Všechna kouzelná zvířata musíme podle královského příkazu pochytat.“ Zavolal na strážné, ale ti se pohybovali kvůli těžkým mečům a štítům mnohem pomaleji.

Mája vše sledovala s vykulenýma očima. Proč by měl *kdokoli* chtít pronásledovat jednorožce? Stádo už bylo skoro na konci mostu. Brzy bude na opačné straně řeky. Mája se usmála, když viděla jejich rychlý trysk. Potom se jí sevřelo srdce leknutím.

Kde je hříbě?

Rychle prozkoumala pohledem most a říční břeh. Hříbě leželo vedle keře ostružiní asi v polovině cesty k mostu. Snažilo se vstát, jenže noha se mu zapletla do trnitého šlahounu.

„Mami, tati, rychle!“ zavolala Mája, ale rodiče z kajuty nevyšli. Ostatní čluny byly stále ještě schované za zákrutou řeky, takže nikdo jiný neviděl, co se děje.

Máje se v panice rozbušilo srdce. Rytíř se blížil k mostu a v ruce držel meč. Určitě si každou chvíli všimne jednorožčího mláděte.

Mája se rozběhla na záď a pootočila kormidlem, aby člun připlul blíž ke břehu.

Podívala se na vodu. Byla tak mělká, že viděla dno. Stejně věděla, že umí dobře plavat.

Vylezla na bok člunu a skočila do řeky.

Kapitola druhá

Hluk ve tmě

Mája dopadla se šplouchnutím do řeky. Voda jí sahala do pasu a prosakovala skrz tyrkysové taneční šaty. Byla ledově studená, ale Mája neměla čas o tom přemýšlet. Malý jednorožec potřeboval její pomoc.

Rytíř se stále řítil dopředu a jeho muži se hnali za ním. Oči upírali na stádo jednorožců na mostě. Nikdo z nich si nevšiml hříběte vedle ostružiní.

„Dělej, Hustere! Pohni zadkem, Brinči!“ zahulákal rytíř. „Utíkají nám.“

Strážní se snažili zrychlit a těžké štíty je přitom bouchaly do boku. Mája se ujistila, že se nedívají, přebrodila se ke břehu a pak se vyšplhala na trávu.

Malý jednorožec se roztřásl strachem, když se k němu přiblížila. Mája si sedla na bobek, šťastná, že ji před rytířem a jeho muži chrání husté křoví. „Neboj se," pošeptala hříběti. „Já ti neublížím."

Hříbě tiše zařehtalo a podívalo se na ni velkýma tmavýma očima.

„Co se stalo?" Mája pohladila malého jednorožce po sněhobílé hřívě. „Uvízl jsi tady?" Jemně mu prohlédla kopyta a zjistila, že má kolem nohy omotaný pichlavý šlahoun.

Hříbě sebou nervózně cuklo.

„To bude dobré," uklidnila ho Mája a opatrně mu uvolnila kopýtko. „Tak – a je to!"

Hříbě se postavilo na všechny čtyři, několikrát poskočilo a šťastně pohazovalo hlavou.

Mája vykoukla přes křoví, aby zjistila, jestli je rytíř nezahlédl. Spadl jí kámen ze srdce, když spatřila, že muži cválají přes most. Ale kam zmizelo stádo jednorožců?

Rytíř se strážnými dorazili na protější stranu řeky. Rozhlédli se, jako by se snažili objevit jednorožce, ale pak odjeli po cestě, která vedla do města.